

Šimko Proti zabúdaniu*

Lubomír Feldek

Písané pre K&K

Svetozár Daniel Šimko sa narodil 20. februára 1959 v Bratislave. Ako desaťročný emigroval spolu s rodičmi – poprednými slovenskými lekármi – do USA. Dost' zavčasu na to, aby sa ešte angličtina stihla stať jeho suverénne ovládaným básnickým nástrojom. A zároveň dost' neskoro: našťastie dost' neskoro. Takže sa jeho na Slovensku a v slovenčine odžité detstvo stalo jeho básnickou Atlantídou, dominantou a možno jedinou a dostatočne veľkou témou jeho poézie. Väčšiu hľadať nemusel. Isto si preto aj Daniel môže dovoliť na prvý pohľad málo pestrý život univerzitného básnika.

Keď som ho v roku 1990 stretol v Amerike, nepracoval nikde a nijako ho to netrápilo. Bol autorom tak asi päťdesiatich

básní (možno prehánam) a prekladateľom výberu poézie Georga Trakla: *Autumn Sonata*.

Začali sme sa stretávať v Taverne Cedar na University Place, kultovom mieste newyorskej bohémy a každý deň sme spoločnými silami preložili dve-tri jeho básne do slovenčiny. Danielovi tá rýchlosť pripadala šialená. Neskôr, keď som sa už vrátil s fasciklom jeho so slovenčiny preložených básní do Bratislavy, a skôr, ako som preň našiel vydavateľa, podarilo sa mu aspoň na diaľku postup práce predsa len spomaliť: zatelefonoval mi, že to netreba ešte vydávať, pretože v každej z tých básní zmenil pár slov a niekoľko slov sa ešte zmeniť chystá. Ten útlý zväzok dodnes nevyšiel, hoci odvtedy už Daniel dva razy

navštívil starú vlasť. Stretli sme sa v roku 1993 v Bratislave a tohto roku v Prahe. Asi aj mňa očaril jeho spôsob narábania s časom. Uviedol som ho aspoň časopisecky, v Liehmových *Lettre* a v prílohe *Verejnosti Ahoj Európa*, ktorú som v roku 1990 redigoval. V roku 1993 sme mu usporiadali večer poézie na pôde Literárneho ústavu v Bratislave, o ktorom priniesla stručné zmienky slovenská tlač. Aj Danielovou zásluhou stručné. Na besede, ktorá ukončila ten večer, odpovedal na každú otázku, ktorú dostal, iba jednou vetou. A to je asi tak všetko, čo sa o Šimkovi u nás (mám na mysli SR aj ČR) vie. Azda ešte pridám to, že v lete 1995 spolu so svojou priateľkou Carolyn Forché (rovnako vynikajúcou americkou poetkou a rovnako ako Šimko slovenského pôvodu) viedli letný kurz kreatívneho písania na Karlovej univerzite v Prahe – a že budúci rok sa do Prahy chystajú v lete zas.

Hoci Daniel v posledných dvoch rokoch nežije už iba z univerzitných grantov a dal sa spútať riadnym zamestnaním (je vedúcim oddelenia medzinárodnej knižničnej výmeny v New York Library), predsa to nič nemení na charakteristike, ktorú som sa mu pokúsil v tomto perexe vyhotoviť. Je to charakteristika pravého básnika. Nepotrebuje dobrodružný život plný zážitkov – vystačí s dobrodružstvami, ktoré sa odohrávajú medzi slovami jeho básní. Nie, že by to bolo tajomstvo, známe len vyvoleným. Každý básnik vie, že to má byť tak. Ale nie každý sa tomu dokáže odovzdať na celý život. Danielovi sa to zatiaľ darí.

Lubomír Feldek

* Pozn. red. – Tento článok pôvodne vyšiel v mesačníku *Elán* v roku 1995. Cyklus básní *Proti zabúdaniu* vyšiel v roku 2005 v básnickej zbierke *Svet v stratenej rukavici* (Ars Stigmy, Bratislava, 2005)

Daniel Šimko (v strede) s Lubomírom Feldekom (vľavo) v New Yorku (1992)

